

GRAIURI ORTODOXE
Învățăturile Sfinților Părinți
asupra ecumenismului

Ierom. Visarion Moldoveanu

www.mirem.ro

www.sihastru.net/mirem

© **Society of Orthodox Studies**

SPOUDON

Thessalonica - Greece

2007

Mulțumim

Prea Cucernicului Părinte Theodoros Zisis, distins profesor al Facultății de Teologie Ortodoxă din Tesalonic, pentru bunăvoința de a ne acorda dreptul și binecuvântarea publicării acestei lucrări apologetice, spre slava Bisericii Ortodoxe de pretutindeni.

„Intrați prin poarta cea strîmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care o află. Și strîmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află. *Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște.*” (Matei 7:13-16)

„Sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos, dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decît aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!” (Galateni 1:7-8)

„Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume.” (I Ioan 4:1-3)

PRECUVÎNTARE

Orice suferință poartă sămînța Crucii, a răsțignirii. Dar nu orice răsțignire este întotdeauna mîntuitoare, căci sunt răsțigniri pentru Hristos și pentru neam - dator și el să se răsțignească pentru Legea lui Dumnezeu - și sunt răsțigniri pentru lumești biruințe. Cîți pătimesc și se frămîntă pentru faptul că astăzi Biserica este silită să placă lumii, aceștia au răsțignirea cea bună. Cîți convertesc legile Bisericii în rînduiele omenești, supunîndu-le poruncilor veacului, nu se răsțignesc pe ei, ci pe ceilalți și întreaga Biserică, răsțignire pentru care vor da socoteală. Dar cea mai gravă răsțignire e cea anti-ortodoxă, răsțignirea care te silește să cîștigi lumea. Pare o răsțignire nobile și adevărată, care-ți șoptește neîncetat: *„Jertfește-te pentru o lume nouă, mori pentru o societate mai bună, fă din om o măsură desăvîrșită, ghidează-l pe drumul auto-instruirii și autocunoașterii. Unește toți oamenii în desăvîrșirea lor.”*

Toată reclama ce se face pe seama unirilor religioase este o subtilă diversiune prin care oamenii sunt hipnotizați de

iluzia binelui și automîntuirii - minciună pentru care își răstignesc Antihristului zilele și toate puterile trupești, sufletești, intelectuale.

Mai devreme decît se crede, tot acest „bine” se va transforma într-o batjocură drăcească cînd sărmanii oameni se vor numi unii pe ceilalți creștini fără a fi creștini. Mulți dintre ei vor crede sincer că sunt adevărații creștini, deoarece vor folosi cuvinte „creștine” în formularea unor interesante teorii filozofice lumești. Actual, ei sunt înaintemergătorii lui Antihrist, ca fariseii pe timpul lui Hristos, și habar nu au că așteaptă același „Mesia” ca și evreii. Nădejdea acestor „creștini” este adevărată de însăși neliniștea și nerăbdarea antihristică cu care-și așteaptă „împăratul” pregătindu-i o lume „evanghelizată” după glasul celor mai păgîne crezuri, celor mai eretice filozofii și mai perverse patimi.

Precum Marele Inchizitor al lui Dostoievski, aceștia sunt gata să-L arunce pe Hristos în foc deoarece le-a dat peste cap planurile de re-evanghelizare a lumii: *„Ai venit și ne-ai vorbit de un creștinism inuman și greu - spune Marele Inchizitor lui Hristos -, și noi am muncit secole de-a rîndul pentru a-l face o religie umană. Și acum că am reușit, ai venit să ne strici munca noastră de secole? Doar nu tu ai înfăptuit-o. Mîine le voi ordona să te ardă ca eretic!”*

În același duh de „umanizare” a religiilor, Consiliul Ecumenic al Bisericilor, din care și Biserica Ortodoxă Română face parte, la întrunirea de la Lima (1982) a pus bazele unei noi teologii în ceea ce privește „fondul comun al bisericilor”, punînd înainte recunoașterea

reciprocă din partea membrilor participanți a botezului, euharistiei și ministeriului (preoției), numit simplu B.E.M.

Această idee de „fraternitate” antihristică cu valoare dogmatică, întru totul „comună” și deopotrivă antiortodoxă, deschide larg porțile „fraților” eretici și păgâni de pretutindeni spre a pătrunde nestingheriți în Ortodoxie și de a pretinde „drepturi egale” înaintea „aceluiși tată”. Așa arată noua societate religioasă a „convergențelor doctrinare” ce îl avortează pe ortodox din pîntecele Bisericii, plasîndu-l în rîndurile noii „specii creștine” descoperite de teologia Occidentului: creștinismul fără Hristos, creștinul fără Biserică. Acesta este noul chip al orînduirilor euro-mondiale ce dezbină Ortodoxia de Hristos; acesta e antihristicul monstru ce din „dragoste” se face aproapele nostru pentru ca noi să ne înfrățim cu el. Iar mai pe urmă, toți vor primi **pecetea** ce va garanta apartenența la robia marii colectivizări satanice numită „integrare europeană”, pecetluire ce va îndreptăți „oamenii cu drepturi egale” să hulească cele dumnezeiești prin acoperiri juridice, politice și bisericești. Deoarece laicii nu sunt încă destul de reeducați, încă, pentru a crede rătăcirilor, se vor păstra aparențele și se va proclama solemn și oficial mai întîi **unirea bisericilor** și mai apoi **unirea religiilor**.

Paradoxul sistemelor de globalizare social-eclesiale este că acestea nu pot via prin ele însele, pentru că niciodată logica științei nu va putea înțelege taina lui Dumnezeu din Om. Însă aplicarea lor va deveni o crudă realitate restrictivă, pentru că sortite eșecului, vor fi artificial

întreținute pînă vor putea fi aduse în mîna „Fratelui” ce va veni și va aduce armonia în „sistem” chiar atunci cînd va fi pe cale să se destrame. Ne va dăruia „neo-libertatea”, eliberarea libertății, totala manifestare a poftelor neîngrădită de ideea de păcat. Adică haos, dar nu oricum, ci concentrat în „sfîntul principiu” al libertății de a huli, al egalității credințelor și fraternizărilor religioase.

Doar un duh demonic poate sădi o așa de groasă încețoșare ce prefăce în rău-lucrătoare logica și simțirea omului. Trăim acestea deocamdată la nivelul minții prin desfătările gîndirii gnostice eliberată de „balastul dogmatic” și păscută pe pășunile teologiilor post-moderniste - creiere ce scornesc „idei de catifea” și „cuvinte nevătămătoare” ce legitimează ecumeniștilor fratricidul duhovnicesc. Mizerii din care pregustăm apostazia de fiecare zi - „binefaceri” ale voturilor jertfite noilor ideologii de guvernare și camuflarea vinei în spatele impersonal al umanității. Să nu uităm că arta de a conduce nații șade în iscusința de a induce robilor (ne)credința despoților.

Pentru toate se „jertfește” ecumenismul, dar nu pentru Hristos și pentru vederea păcatelor. O nouă cruce, un nou fel de răstignire: răstignire împotriva Bisericii, răstignire împotriva lui Hristos, antirăstignire în care diavolul e regizorul, iar omul protagonistul. Cui ne răstignim, pentru ce ne răstignim, pentru cine sîngerăm în mîhnirile și plîngerile noastre? Cui închinăm ostenele și grijile noastre? Dacă răspunsurile vin din lumea aceasta și duc tot spre această lume, atunci crucea pe care

o ducem e a lumii și pentru lume, iar nu aceea a lui Hristos și pentru Hristos.

Cînd învățătura și cultura anticreștină, agenți ai viitorului Antihrist, pun bazele teoretice ale societății religioase, atunci să cunoașteți că vor să-L înlocuiască pe Hristos, proclamîndu-se sufletelor drept noii idoli religioși sau sociali sub camuflajul ecumenismului sau a europenizării. Scopul acestora este de a face din muncă și pricepere virtuți publice, daruri „cerești”, pentru care să trăim și să murim, teologie antihristică prin care umanismul social ia locul lui Dumnezeu. Iar din plămada acestor năzuințe, societatea zeificată naște Marele Cenzor de conștiințe - „Stăpînul Divin” cu drepturi depline ce se revendică astfel „corect, elegant și legal” peste popoare, înlăturînd discret pe Hristos dintre oameni, trasînd între El și creștini adîncă prăpastie a „drepturilor omului” de a trăi împotriva lui Hristos, de a-I nesocoti Evanghelia și poruncile Bisericii în schimbul acordării prestigiului de „cetățean de onoare” și medaliei de „luptător pentru pacea omenirii”, o pace mincinoasă ca și virtuțile cu care însuși Antihrist va amăgi lumea.

Cui i-am închinat răstignirile noastre, acela ne va și răsplăti după măsura cu care a fost răsplătit răstignitul țîlhar cel din dreapta, strămoș al dreptei-răstigniri. Răzvrătita răstignire a țîlharului apostat, tată al răstignirii europene, să n-o iubim, chiar de-ar fi să suferim crucificați de mii de ori.

pr. Visarion

**Învățăturile Sfinților Părinți ai Ortodoxiei
despre eresul ecumenismului și
apostazia acestui veac**

Canonul 10 al Sfinților Apostoli ~ „Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă cu cel afurisit (scos din comuniunea Bisericii) acela să se afurisească.”

Canonul 45 al Sfinților Apostoli ~ „Episcopul, presbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-a îngăduit acestora să săvârșească ceva ca și clerici (să slujească cele sfinte), să se caterisească.”

Canonul 46 al Sfinților Apostoli ~ „Episcopul sau presbiterul care primesc botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească. Căci ce înțelegere poate să fie între Hristos și Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?”

Canonul 64 al Sfinților Apostoli ~ „Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească și să se afurisească.”

Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea (343) ~ „Nu este îngăduit ereticilor a intra în casa lui Dumnezeu dacă stăruie în eres.”

Canonul 32 al Sinodului V local de la Laodiceea ~ „Nu se cuvine a primi binecuvîntările ereticilor, care sunt mai mult blasfemii decît binecuvîntări.”

Canonul 15 al Sinodului al Nouălea din Constantinopol (861)

„Cei ce propovăduiesc public eresul sau îl învață în Biserici, să fie îndepărtați de comuniunea cu credincioșii și afurișiți, ca unii ce fac schismă și sfărîmă unitatea Bisericii.”

*

Din cuvîntul Sinodului al VII- lea Ecumenic (Niceea, 787)

„Să nu faceți nici inovație, nici omitere în Predania pe care am păzit-o cu evlavie pînă acum. Deoarece toți cîți s-au păstrat înlăuntrul Sfintei Biserici a-toată-lumea, nu au primit nici adaosuri, nici omiteri. Și cu mare pedeapsă va fi osîndit cel ce va face fie adăugiri, fie omiteri.”

Sinodul de la Constantinopol din anul 1724

„Cei care se vor lepăda de Ortodoxie și vor părăsi părinteștile și dreptele dogme ale credinței și Predaniile obștești ale Bisericii și vor decădea și se vor îndepărta cu inovații și cu credințe măsluite și cu obiceiuri neortodoxe și vor falsifica și vor măslui adevărul Ortodoxiei, aceștia nici nu mai sînt, nici nu se mai numesc creștini cu

adevărat, ci se taie și se despart de totalitatea mădularelor Bisericii și a creștinilor, ca niște eterodocși și inovatori și se izgonesc afară din sfântul staul ca niște oi rîioase și mădulare putrede.”

Anatema împotriva ecumenismului dată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse din afara Rusiei

„ANATEMA celor ce atacă Biserica lui Hristos învățînd că Biserica Sa este împărțită în așa-zise „ramificații” ce se deosebesc în doctrină și în felul de viață, sau că Biserica nu există vizibil, ci va fi formată în viitor cînd toate „ramificațiile” – sectele, denominațiunile și chiar religiile - vor fi unite într-un singur trup, și care nu deosebesc Preoția și Tainele Bisericii de cele ale ereticilor, ci spun că botezul și euharistia ereticilor sunt lucrătoare pentru mîntuire, prin urmare, celor ce cu bună-știință sunt în comuniune cu acești eretici înainte-menționați sau celor ce susțin, răspîndesc sau păzesc erezia lor ecumenistă sub pretextul dragostei frățești sau al presupusei uniri a creștinilor despărțiți, să fie **Anatema!**”

(Dată de Sinodul Episcopilor Bisericii Ortodoxe Ruse din diaspora, Vancouver- Canada, august 1983, iscălită de toți episcopii, spre a fi adăugată la sfîrșitul anatemelor pomenite în prima Duminică a Postului Mare, Duminica Ortodoxiei)

Avva Pamvo (sec.V)

„Ca iată îți zic ție fiule, vor veni zile cînd vor strica creștinii cărțile Sfințelor Evanghelii și ale Sfinților Apostoli și ale dumnezeștilor Prooroci, ștergînd Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. Și se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta.

Pentru aceasta Părinții noștri au zis: „Cei ce sunt în pustia aceasta să nu scrie viețile și cuvintele părinților pe pergament, ci pe hîrtii, că va să șteargă neamul cel de pe urmă viețile părinților și să scrie după voia lor, fiindcă mare este necazul ce va să vină.” Și i-a zis lui fratele: „Așadar se vor schimba obiceiurile și așezămintele creștinilor și nu vor fi preoți în biserică să facă acestea?”

Și a zis bătrînul: „În astfel de vremuri se va răci dragostea multora și va fi necaz mult. Năpădirile păgînilor și pornirile noroadelor, neastîmpărul împăraților, desfătarea preoților, lenevirea călugărilor. Vor fi egumeni nebăgînd seama de mîntuirea lor și a turmei, osîrdnici toți și silitori la mese și gîlcevitori, leneși la rugăciuni și la clevertiri grabnici, gata spre a osîndi viețile bătrînilor și cuvintele lor, nici urmîndu-le, nici auzindu-le, ci mai vîrtos ocărîndu-le și zicînd: De-am fi fost și noi în zilele lor ne-am fi nevoit și noi. Iar episcopii în zilele acelea se vor sfii de fețele celor puternici, judecînd judecați cu daruri, nepărtinind pe cel sărac la judecată, necăjind pe văduve și pe sărmani chinuindu-i. Va intra încă și în norod necredință, curvie, urîciune, vrajbă, zavistie, întăritări, furțișaguri și beție.” Și a zis fratele: „Ce va face cineva în vremile și anii aceia?” Și a zis bătrînul: „Fiule în acele zile cel ce își mîntuiește sufletul său mare se va

chema în împărăția cerurilor.” (*Patericul Egiptean, p.209 cuv. 15*)

Sfântul Preacuvios Isidor Pelusiotul (n.360)

„Acei care cutează să scoată sau să adauge ceva la cuvintele inspirate de Dumnezeu, suferă de o boală sau alta: ori nu cred că Dumnezeiasca Scriptură a fost insuflată de Duhul Sfânt, ceea ce îi arată necredincioși, ori se cred mai înțelepți decât Sfântul Duh, și asta înseamnă că sunt smintiți” (*Migne 78 A*)

Sfântul Efrem Sirul (+379)

„Vai acelor care se întinează cu blasfemiatorii eretici! Vai acelor care batjocoresc Dumnezeieștile Scripturi! Vai de cei câți murdăresc sfânta credință cu eresuri sau încheie vreo înțelegere cu ereticii!

Atunci, la a doua venire a Domnului, se va cere de la fiecare din noi mărturisirea credinței și curăția Botezului, de am păstrat credința curată de orice eres și pecetea neștersă și haina neîntinată. Se cuvine ca toți cei ce se apropie de Dumnezeu și vor să se învrednicească vieții celei veșnice, să păzească mai înainte de toate Credința Ortodoxă neîntinată. Dar nu trebuie să fie trădată neprețuita comoară a credinței nici în schimbul dobândirii vreunei vrednicii, nici pentru lingușirile ocîrmuitorilor, nici pentru a evita frica de ei.

Cuvine-se deci să ne învrednicim de orice osteneală pentru dreapta mărturisire a Domnului nostru Iisus Hristos. Să fugi de purtarea frățească față de schismatici și eretici! Mai mult, să te ferești de erezia acelor care Îl despart în două pe unicul nostru Domn Iisus Hristos! Aceștia cred în chip contrar celor 318 Sfinți Părinți care s-au întrunit la Niceea.

Pe eretici, ca pe niște blasfemiatori și vrăjmași ai lui Dumnezeu, Scriptura nu i-a numit oameni, ci câini și lupi și porci și antihriști, după cum zice Domnul: *Nu dați cele sfinte câinilor!* (Matei 7:6). Și Ioan zice că *mulți antihriști s-au arătat* (I Ioan 2:18). Pe aceștia deci, nu se cuvine să-i iubim, nici să ne întreținem cu ei, nici să ne rugăm împreună cu ei, nici să mîncăm împreună, nici să-i primim în casă, nici să-i salutăm, ca să nu ne facem părtași faptelor lor celor viclene.

Păcatul fără iertare e fapta care se îndreaptă împotriva Duhului Sfânt și păcatele tuturor ereticilor, pentru că au blasfemiât și blasfemiază pe Duhul Sfânt. Acestora nu li se va ierta păcatul nici în viața aceasta, nici în viața ce va să fie, pentru că s-au opus lui Dumnezeu Însuși, de la Care se dă izbăvirea." (*Cuvinte și învățături*)

Sfântul Vasile cel Mare (+380)

„Vădita necredință a ereticilor ne vatămă puțin. Cu toate acestea, cei ce poartă piele de oaie și se prezintă pe dinafară cu chip pașnic, sfîșie dinlăuntru oile cele înțelegătoare ale lui Hristos și vatămă mult, înșelîndu-i

pe cei mai simpli. Aceștia sunt mai periculoși și greu se apară cineva de ei. Ce lucru îndrăzneț nu au făcut acești înnoitori? Din aceasta pricină, i-a despărțit Biserica și s-au rupt de ortodocși și au făcut mincinoasa adunare. Totuși, trebuie să cunoașteți că, prin harul lui Dumnezeu, nu sunteți singuri, ci aveți pe mulți împreună cu voi care apără Ortodoxia Sfinților Părinți, care au alcătuit la Niceea evlavioasele dogme ale Credinței.

Una este fapta care se pedepsește acum cu asprime: nepăzirea Predaniilor Părinților. Să ne luptăm pînă la sfîrșit ... nu pentru bani, nu pentru slavă... ci pentru a dobîndi de obște comoara credinței sănătoase și să rămînem luptîndu-ne."

Sfîntul Grigorie Teologul (+389)

„Unde este vădită necredința, trebuie să preferăm mai bine focul și sabia și strîmtorarea și mîinile tiranilor - și toate cu dăruire - decît să luăm parte la aluatul păcatului și să ne unim cu cei care bolesc în credință. De mii de ori este mai bună dezbinarea care se face pentru cuvintele bune credințe ortodoxe decît pacea, cînd aceasta este unită cu patimile.” (PSB, *Scrieri I-II*)

Sfântul Ioan Gură de Aur (+ 407)

„Dacă cineva contraface măcar o mică parte a chipului regelui pe moneda regală, în felul acesta o falsifică; la fel și în credința cea adevărată, acela care va schimba chiar cât de puțin în ea, o vatămă pe toată. Căci dacă, pe de o parte, dogma este răstălmăcită, și înger de ar fi, să nu-l credeți. Nimic nu folosește viața virtuoaasă, dacă credința nu este sănătoasă.

Dacă episcopul sau clericul este viclean în chestiunile credinței, atunci fugi și leapădă-te de el, nu numai ca de un om, ci chiar și înger din cer de-ar fi. Cel care dorește mîntuire personală, cel care vrea să fie un adevărat fiu al Bisericii Ortodoxe, acela caută la corabia lui Noe scăpare de potop. Cel care are teamă de trăsnetul strașnic al anatemei, care omoară sufletul și trupul, acela să ia asupra-i dulcele jug al dogmelor Bisericii lui Hristos, să-și îmblînzească îndărătnicia cugetului său, cu ajutorul legilor bisericesti și să se supună în toate maicii sale - Biserica.

După mine, pacea nu este aceea care se ține pe saluturile și mesele comune fără rost, ci pacea întru Dumnezeu este cea care vine de la unirea duhovnicească. Mulți distrug astăzi tocmai această unire, când, dintr-o rîvnă nechibzuită, neluînd în seamă hotărîrile noastre și dînd mai multă importantă celor iudaice, socotesc pe iudei drept învățători care merită o încredere mai mare decît Părinții noștri.” (PG, Migne 47-48)

Sfântul Chiril al Alexandriei (+444)

„Dacă cineva schimbă ceva în sfințele și dumnezeieștile dogme patristice, acest lucru nu trebuie să-l luăm drept clarviziune, ci drept crimă și abatere de la dogmă și păcătuire împotriva lui Dumnezeu. Atunci se mărește numele păcii, când nu ne vom împotrivi părerilor Sfinților, nici nu vom făptui împotriva hotarelor acelora.” (*Migne, PG 68-77*)

Sfântul Maxim Mărturisitorul (+662)

„A tăinui cuvîntul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăim în pace cu toți, dar numai cu aceia care cugetă aceleași despre buna credință ortodoxă. Și este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău”. (*Viețile Sfinților din greacă, 21 ianuarie*)

Sfântul Ioan Damaschin (+749)

„Să ne păzim cu toate puterile noastre să nu primim împărtășire de la eretici, nici să le-o dăm acestora, ca să nu ne facem părtași relelor lor credințe și pentru a nu fi condamnați dimpreună cu ei.

Auziți popoare, seminții, limbi, bărbați, femei și copii, cei mai mari, cei mai tineri și pruncii, sfântul neam al creștinilor! Dacă cineva va învăța, în afara acestora pe care le-a primit Sfânta Biserică Sobornicească, de la Sfinții

Apostoli, de la Părinți și de la Sinoade, să nu-l ascultați, nici să primiți sfatul șarpelui, după cum l-a primit Eva și a cules moarte. Și chiar dacă v-ar învăța un înger sau un împărat în afara acestora pe care le-ați primit, astupați-vă urechile.” (*Stupul Ortodox*, 1999)

Sfântul Tarasie Patriarhul Constantinopolului (+806)

„Să aducem aici în mijloc cărțile dumnezeieștilor Sfinți Părinți, ca să le ascultăm. Și din acestea să învățăm și să adăpăm fiecare dintre noi turma noastră, deoarece hotarele pe care le-au așezat Părinții noștri nu se mută; ci, după ce am învățat Predania apostolică, să păzim Predaniile pe care le-am primit.”

Sfântul Teodor Studitul (+826)

„Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: „Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veți tăcea și veți rămîne nepăsători, *atunci pietrele vor striga*, iar tu rămîi tăcut și dezinteresat?”

Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor

și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alătore celor predanisite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră.

Sfîntul Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.

Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci cînd cineva învață ori ne silește să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Soboarelor Bisericii, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.

Și chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca sobornicesc sau local. Și nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrșit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeieștilor Canoane." (*Migne, PG Epistola II.81*)

Sfîntul Nichifor Mărturisitorul Patriarhul Constantinopolului (+828)

„Și chiar dacă foarte puțini rămîn înlăuntrul Ortodoxiei și a bunei credințe, aceștia sunt Biserica și în mîinile lor se găsește autoritatea și apărarea așezămintelor Bisericii. Și

dacă aceștia ar trebui să sufere pentru buna credință, aceasta va fi veșnica laudă pentru ei și li se va dăruia mântuirea sufletului.” (*Stupul Ortodox, 2000*)

Sfântul Fotie cel Mare Patriarhul Constantinopolului (sec.X)

„Cea mai bună comuniune este comuniunea în credință și în dragostea cea adevărată... Nu există nimic mai minunat decât Adevărul! Există doar o singură Biserică a lui Hristos, apostolească și sobornicească. Nu mai multe, nici măcar două: „Este un (singur) Domn, o Credință, un Botez.” (Efeseni 4:5)

Iar celelalte sunt sinagogi ale celor ce viclenesc și sinod al răzvrătiților. Noi, dreptcredincioșii creștini, acestea gândim, așa credem, pe acestea le vestim. Este nevoie să păzești toate fără nici o excepție și, mai presus de toate, cele ale credinței. Pentru că dacă ai devia cât de puțin, păcătuiești păcat de moarte. Și acestea care au fost hotărâte la Sinoadele ecumenice și de obște, trebuie ca toți să le păzească. Și toți cîți păzesc cele pe care fie unul dintre Părinți le-a scris în chip particular, fie un sinod local le-a statornicit, au dreapta judecată. Dar pentru cei care nu le primesc este înfiorătoare osînda.” (*Epistola I către papa Nicolae*)

Sfintul Cuvios Teodosie de la Pecerska (+1073)

„Păzește-te, fiule, de cei cu credință strîmbă și de toate discuțiile lor, căci și pămîntul nostru s-a umplut de ei! Numai cel ce trăiește în Credința Ortodoxă își va mîntui sufletul. Fiindcă nu există o altă credință mai bună, decît curata și sfînta noastră Credință Ortodoxă.

De asemenea, fiule, nu se cade să lauzi o credință străină. Cine laudă o credință străină face la fel ca și cel care-și hulește propria credință. Cine laudă credința sa și pe cea străină e un fățarnic și apropiat de erezie.

Dacă cineva îți spune: „Credința noastră și a voastră este de la Dumnezeu”, atunci, fiule, răspunde-i așa: „Fățarnicule! Cum pot fi amîndouă de la Dumnezeu? Nu știi ce spune Scriptura: *Este un singur Domn, o singură Credință, un singur Botez. (Efeseni 4,5)*

Așadar, fiule, ferește-te de aceștia și întotdeauna apără-ți credința ta! Nu te înfrăți cu ei, ci fugi de ei și întărește-te în credința ta prin fapte bune! Fiule, chiar dacă va trebui să mori pentru credința ta sfîntă, du-te cu îndrăzneală la moarte! Așa au murit și sfinții pentru Credință, iar acum viețuiesc întru Hristos.” (*Patericul peșterilor de la Kiev, 1806*)

Sfântul Grigorie Palama (+1340)

„Cei ce sunt în Biserica lui Hristos aparțin adevărului, iar cîți nu aparțin adevărului, nu sunt nici în Biserica lui Hristos.” (*Antipapa*)

Sfântul Marcu Eugenicul Mitropolitul Efesului (+1444)

„Credința noastră este dreapta mărturisire a Părinților noștri. Cu ea, noi nădăjduim să ne înfățișăm înaintea Domnului și să primim iertarea păcatelor; iar fără de ea, nu știu ce fel de cuvioșie ne-ar putea izbăvi de chinul cel veșnic. Toți Dascălii, toate Sinoadele și toate dumnezeieștile Scripturi ne îndeamnă să fugim de cei ce cugetă în chip neortodox și să ne îndepărtăm de împărtășirea cu ei.

Învățăturile dascălilor apuseni nici nu le cunosc, nici nu le primesc, încredințat fiind că sunt înșelătoare. În materie de credință ortodoxă nu există pogorămînt. Distrugerea credinței obștești este pierzarea de obște a tuturor. **Chestiunile credinței ortodoxe nu admit iconomia.** Niciodată nu s-au îndreptat cele bisericesti prin soluții de mijloc. Între lumină și întuneric poate cineva să spună că există ceva de mijloc, numit înserare sau amurg; dar împreunare între adevăr și minciună nu poate nimeni să gîndească, oricît s-ar strădui. Mijloc de împăcare între adevăr și minciună nu există! În problemele de credință nu încap pogorămîntul nici iconomia, deoarece pogorămîntul provoacă împuținarea

credinței. Asta ar fi egal cu a spune: *Taie-ți capul și du-te unde vrei.*

Noi pentru nimic altceva nu ne-am despărțit de latini, decât pentru că sunt nu numai schismatici, dar și eretici. Pentru aceasta nu trebuie **nicidecum** să ne unim cu ei!

Acela care îl pomenește pe papă ca arhiereu ortodox este vinovat și latino-cugetătorul trebuie considerat ca un trădător al credinței. Prin urmare, fugiți de ei, fraților, ca și de împărtășirea cu ei, pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni. Nu este altceva de mirare dacă și ispititorii lui Satana se preschimbă în îngeri ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.

Îi rugam, și ce nu le spuneam care să poată să atragă chiar și inimile de piatră: să revină la acea bună conglăsuire pe care o aveam mai înainte și între noi și cu Părinții noștri, când toți spuneam aceleași și nu exista în mijlocul nostru schisma, căci altfel părem „a cînta în gol” sau „a coace pietre” sau „a semăna pe pămînt pietros” sau „a scrie deasupra apei” sau cîte altele spun proverbele despre cele imposibil de realizat.” (*Scurta scrisoare, P G 159, 1931C*)

Nu voi face aceasta niciodată, orice s-ar întîmpla! Nu voi semna niciodată unirea, chiar dacă ar trebui să-mi primejduiesc însăși viața mea! - a răspuns Sfîntul Marcu împăratului Bizanțului și papei Eugeniu care căutau să-l înduplece a semna mincinoasa și trădătoarea unire cu ereticii catolici la sinodul tîlhăresc de la Ferrara-Florența din anii 1438-1439.

Declarațiile vremii despre misiunea Sfântului Visarion Sarai (+1701) în Ardeal

„La îndemnul lui, în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se servește de preoții uniți, morții și-i îngroapă fără prohod și fără mîngîeri duhovnicești, copii și-i botează prin femei bătrîne și se întîmplă și alte pagube duhovnicești de felul acesta.” (*din Proloage, vol.I, ediția din anul 1991, după care citatul a fost scos...*)

Text din „Memoriul” din anul 1757 al credincioșilor ortodocși transilvăneni

„A venit vremea că ne-am dus la mormintele morților și am zis: Ieșiți morți din gropi, să intrăm noi de vii, că nu mai putem răbda *pedepsele ce ne vin de la popii uniți* și de la domnii țării. Pe nime nu-i doare de noi, nici pe domnii cei săsești, nici pe domnii cei nemțești, nici pe cei ungurești. Că toate temnițele le-au umplut de noi pentru legea cea ortodoxă și atîta ne-au prădat, venind cu cătane pe capul nostru, cît nu știm cu ce o să plătim porția împăratului.”

Sfântul Cuvios Mucenic Cosma Etolianul (+1779)

„Eu, creștinii mei, mi-am cheltuit viața studiind timp de cincizeci de ani, am citit și despre preoți și despre necredincioși, și despre atei și despre eretici, am cercetat adîncurile înțelepciunii. Toate credințele sunt

mincinoase, calpe, toate sunt ale diavolului. Am înțeles și acest lucru adevărat, dumnezeiesc, ceresc, desăvârșit și pentru mine și pentru voi: numai credința creștinilor ortodocși bine-credincioși e bună și sfântă, ca să credem și să ne botezăm în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Aceasta v-o spun acum, la sfârșit, ca să vă bucurați și să vă veseliți de mii de ori, că v-ați învrednicit să fiți creștini ortodocși, și să plîngeți și să vă tînguți pentru cei necinstitori de Dumnezeu, necredincioși șieretici, care umblă în întuneric, în mâinile diavolului.

Ereticul îmi spune că Hristosul meu e un copil din flori și Preasfînta Fecioara a mea e o desfrînată, iar Sfînta Evanghelie îmi spune că acest lucru e de la diavolul. Mai am acum ochi să mă uit la eretic? Dacă un om mă ocărăște, îmi omoară mama, frații, copiii, după care îmi scoate ochii, ca și creștin am datoria să-l iert. Dar să-L ocărăscă ei pe Hristosul meu și pe Preacurata Fecioara a mea! Eu nu vreau să-i mai văd, dar domniile voastre cum vă rabdă inima și mai faceți afaceri și tocmeli cu ereticii?

De ce v-am spus acestea, creștinii mei? Nu ca să-i omorîți pe eretici și să-i prigonîți, nu, ci ca să-i plîngeți că L-au lăsat pe Dumnezeu și s-au dus cu diavolul. V-am spus ca să ne căim acum pînă mai avem vreme, ca să nu se întîmple să se mînie Dumnezeu pe voi și să ne lase din mîna Lui și să pățim și noi ca ereticii și chiar mai rău.

Antihristul e unul papa, iar nu altul (adică turcul n.n.) cel care e în capul nostru. Înțelegeți cine, fără să-i spun numele.

Noi avem o poruncă ce spune să anatematizăm pe oricine adaugă sau nu crede în ceva mic din cele pe care le-au statornicit Părinții Bisericii noastre.” (*Stupul Ortodox, 1999*)

Sfântul Paisie de la Neamț (+1794)

„Oare eretici sunt rîmlenii (romano-catolicii) cu al lor papă? Bine știu că vei zice că sunt eretici. Și de vreme ce sunt eretici, precum și cu adevărat sunt, atunci Sfînta noastră Biserică îi afurisește pe dînșii. Și pe care Sfînta Biserică îi afurisește, și eu împreună cu Biserica, fiul ei fiind, îi afurisesc.

Iară precuviosul asupra tuturor celor ce veneau de supt stăpînirea papii, **săvîrșea această mare taină a Botezului**, fără de nici o împiedicare sau îndoire, ca pre o prea de nevoie la mîntuirea omului, iar despre uniați zicea: „Ca pentru alte rătăcirii și erezii rîmlenești, ce nu se cuvine de acum să-ți mai vorbim ca și cu toate ereziile cele rîmlenești s-au amestecat și cu ele se unesc și uniații, precum sufletul de trup. Și cum le va fi lor nădejde de mîntuire? Nicidecum. Numai pentru Botez îți voi vorbi ție din Scripturi, fără de care nu poate avea nimeni nădejde de mîntuire.

Unia este o așchie desprinsă de la Sfînta Biserică a Răsăritului și unire cu necredincioasa, ca să nu-i zic biserică rîmlenească. Unia este înșelăciunea diavolului, ce-i vînează pe cei nesocotiți întru pierzanie. Unia este un lup răpitor de suflete în piele de oaie. Unia este veninul aducător de moarte, în chip de miere, ce pierde sufletele.

Unia este mlădița înainte-mergătoare a antihristului, ce ademenește cu măgulire pe cei mai neștiutori întru pierzanie. Unia este prăpastia iadului pentru cei ce nu au parte de cuget. Unia este Iuda, ce cu lingușitorul sărut a vîndut Credința Pravoslavnică. Unia este ca și rîmlenii eretici. Cum, dar, uniatii nu sunt rîmleni, cînd toate dogmele Credinței Ortodoxe le-au călcat în picioare și pe cele rîmlenești le-au adoptat, zicînd cu nerușinare, precum că Duhul Sfînt purcede și de la Fiul? Și papei de la Roma, adevăratului eretic, acelaia i se închină și, în loc de Hristos, pe el de căpetenia bisericii îl au.

Un asemenea jurămînt, adică anatema, asupra celor ce se împotrivesc și nu se supun Soborniceștii Biserici, este pusă de patriarhii Răsăritului sobornicește, nu doar pentru o oarecare vreme, ci pînă la sfîrșitul lumii va rămîne tare și neclătită și nedezlegată cu darul lui Hristos.” (*Cuvinte și scrisori duhovnicești, vol. II, Chișinău, 1999, p.49*)

Sfîntul Nicodim Aghioritul (+1809)

„Se cuvine să ne îngrădim pe noi înșine și să ne separăm de episcopii care, în chip vădit, stăruie în greșeală privitor la cele ce țin de credință și de adevăr, așadar se vădesc a fi eretici sau nedrepti.

Zice încă și dumnezeiescul Hrisostom (în omilia *La început era Cuvîntul*) „Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu luminare, ci se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se

luminează.” Ci și Sfântul Leon în *Epistolia cea către Nichita* zice: „Nici un eretic nu dă sfințenie prin taine.” Iar Ambrosie în *Cuvîntul cel pentru cei ce se catehiesc*, zice: „Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfințește” (*Tîlcuirea Canonului 46 Apostolic, Pidalionul de la Neamțu de la 1844*)

Sfântul Ioan de Krnostadt (+1908)

„Care dintre ortodocși nu ar dori unirea cu toți catolicii sau luteranii și să fie una cu ei în Hristos, o singură Biserică, o singură obște a celor credincioși! Care însă, dintre aceste-zise biserici, mai ales dintre întâi-stătătorii numiți papi, patriarhi, mitropoliți, arhiepiscopi și episcopi, xiondzi (numele polonez pentru preot n.n.) sau pateri se va învoi să se lepede de rătăcirile sale? Nici unul. Iar noi nu putem să ne învoim la învățătura lor eretică fără să aducem vătămare mîntuirii sufletului nostru. Oare se pot uni cele de neunit - minciuna cu adevărul?

Iezuiții catolici în folosul papei și a propriei lor vederi și scopuri egoiste și meschine, au pervertit legea conștiinței și legea Evangheliei, afirmînd că pentru atingerea scopurilor proprii sau a scopurilor religioase, catolicii pot întrebuița toate mijloacele nelegiuite: adică și ca să omoare și ca să viclenească în tot felul și să prigonească credința ortodoxă, să o numească schismatică și o credință de cîini, și să-i ardă pe ruguri pe ortodocși, ca pe Hus și pe alții.

Neîndoielnice sunt cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos: *Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea* (Matei 12,30). Catolicii, luteranii și reformații au apostaziat de la biserica lui Hristos - ei nu sunt de un cuget cu noi, nutresc vrăjmășie împotriva noastră, caută din răspuțeri să ne omoare, ne strîmtoarează în tot chipul pentru credința noastră, ne bațjocoresc și ne fac toate felurile de neplăceri mai ales în așezările lor cele mai însemnate, ei merg în chip vădit împotriva lui Hristos și a Bisericii Sale, nu cinstesc de viață făcătoarea Cruce, sfintele icoane, sfintele moaște, nu respectă posturile, strîmbă dogmele credinței celei mîntuitoare. Ei nu sunt cu noi ci împotriva noastră și împotriva lui Hristos. Întoarce-i Doamne la adevărata Ta Biserică și mîntuiește-i!

De greșita înțelegere de către catolici a cuvintelor Mîntuitorului: *Tu ești Petru și pe această piatră* (pe Hristos, pe Care Petru L-a mărturisit Fiu al lui Dumnezeu) *voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui* (Matei 16,18) depind toate rătăcirile catolicilor și papilor și mai ales părelnicul primat papal în Biserică și părelnicul rang al papilor de locțiitori ai lui Hristos. Ci uitați-vă cîte rătăcirii sunt îngăduite în credința papei (iar nu a lui Hristos) rătăcirii ciudate, hulitoare de Dumnezeu - și le veți întoarce spatele cu nemulțumire și groază! O trufie omenească! O trufie satanicească! Auzi, papa infailibil! O, iezuitism!

Catolicii recunoscîndu-l drept cap al bisericii pe papa, pe adevăratul Cap al Bisericii - Hristos L-au pierdut și au rămas lipsiți de Cap. Întreaga istorie a papismului dă

mărturie că la catolici nu este Cap fiindcă ei fac lucruri necuvioase, luptă împotriva Bisericii Ortodoxe. Iar în învățătura lor dogmatică - vai, câte erezii, inovații, abateri de la adevăr! O, pierzător sistem papist! Singurul Cap al Bisericii cerești, pămîntești și din cele mai dedesubt este Hristos Dumnezeu!" (*Spicul Viu, ed. Sophia, București, 2002*)

Sfîntul Lavrentie al Cernigovului (sec. XIX)

„Vor veni așa vremuri cînd vor umbla din casă-n casă ca lumea să semneze pentru acel *singur împărat* și se va face un recensămînt al populației foarte drastic. Vine timpul, și nu e departe, cînd foarte multe biserici și mănăstiri se vor deschide și se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci și pe dinafară. Vor auri acoperișurile atît ale bisericilor cît și ale clopotnițelor, **dar preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face și misiune.** Cînd vor termina lucrările va veni vremea împărăției lui antihrist și el va fi pus împărat.

Toate bisericile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății ca niciodată, dar să nu mergeți în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului și a patriarhilor. Intrarea și ieșirea în Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiți să nu vă duceți, căci totul va fi spre a vă linguși pe voi, ca să vă atragă în ispită. Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de

sînge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică.” (*Talanții împărăției, Arhim. Arsenie Boca , p.186*)

Sfântul Nectarie de la Eghina (+1920)

„Despărțirea Bisericilor a avut loc sub Fotie..., după ce Biserica Romană, sau mai bine zis papală, nu mai propovăduia dogmele Sfinților Apostoli, ci ale papilor. Cei care nu s-au renăscut prin lucrarea dumnezeiescului har în singura Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, în nici o alta biserică, nici văzută, nici nevăzută, nu o vor face. Atît timp cît cauzele principale ale despărțirii rămîn aceleași...unirea este imposibilă!” (*Stupul Ortodox, 1999*)

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț (+1960)

„Iar cîțiva dintre slujitorii Sfîntului Altar din ziua de azi defaimă aceste Sfinte Canoane, numindu-le *bariere ruginite*. Canoanele sunt insuflate de Duhul Sfînt prin Sfinții Apostoli și prin Sfinții Părinți ai celor șapte Sfinte Soboare a-toată-lumea și ei zic: „Canoanele, de multa vechime pe care o au, au ruginit.”

Nu zic că ei de multă grăsime și nefrică de Dumnezeu li s-a întunecat mintea și au năpîrlit, căzîndu-le și părul și barba și mustața, făcîndu-se ca femeile. Cum e chipul Domnului și al Sfinților și cum e chipul lor? De aceea, Sfintele Canoane ale Sfinților ei le calcă în picioare, dar

predică sus și tare că sunt ortodocși.” (*Hrană duhovnicească, Buc., 2000*)

Sfântul Iustin Popovici (+1979)

„Conform gândirii unitare a Părinților și a Sinoadelor, Biserica este nu numai una, ci și unică. Biserica este una și unică pentru că ea este trupul Unuia și Unicului Hristos. Unde nu este Dumnezeu-Omul acolo nu există Biserică, iar unde nu există Biserică, acolo nici Euharistia nu există. În afara acestei identități, adică a Bisericii și a Euharistiei, se află erezia, falsa biserică și antibiserica. Biserica, prin dumnezeiasca Euharistie, este unitate sobornicească și unirea lui Hristos cu credincioșii și a credincioșilor cu Hristos. Și în Euharistie și în Biserică, Dumnezeu-Omul Hristos este Unul și, de asemenea, este „toate și într-un toți.” (Col. 3:11).

Din unica și nedespărțita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins și s-au tăiat ereticii și schismaticii, care au și încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceștia au fost romano-catolicii și protestanții și uniții și toată cealaltă legiune eretică și schismatică. Ecumenismul e numele de obște pentru toate pseudo-creștinismele, pentru pseudo-bisericile Europei Apusene. În el se află cu inima lor toate umanismele europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creștinisme, toate aceste pseudo-biserică nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obște este acela de „pan-erezie” (erezie universală). De ce? Fiindcă în cursul istoriei, felurite erezii tăgăduiau sau denaturau anumite

însușiri ale Dumnezeuului-Om Hristos, în timp ce ereziile acestea europene îndepărtează pe Dumnezeuul-Om în întregime și pun în locul Lui pe omul european. În această privință nu e nici o deosebire esențială între papism, protestantism, ecumenism și celelalte secte, al căror nume este „legiune”.

Prin dogma despre infailibilitatea papei, papa a fost de fapt declarat drept Biserică și el, un om, a luat locul Dumnezeuului-Om. Acesta e triumful final al umanismului, dar este în același timp și „moartea a doua” a papismului iar prin el și cu el, a oricărui umanism. Totuși, înaintea Adevăratei Biserici a lui Hristos care de la arătarea Dumnezeuului-Om Hristos există în lumea noastră pămîntească ca Trup divino-uman, dogma despre infailibilitatea papei este nu numai erezie, ci o *panerezie*, fiindcă nici o erezie nu s-a ridicat atît de radical și atît de integral împotriva lui Hristos și a Bisericii Lui, așa cum a făcut papismul prin dogma despre infailibilitatea papei – om.

Nu există nici o îndoială că dogma aceasta este erezia ereziilor, chinul chinurilor, o răzvrătire nemaivăzută împotriva Dumnezeu-Omului Hristos. Dogma aceasta este, vai, cea mai îngrozitoare surghiunire a Domnului nostru Iisus Hristos de pe pămînt, o nouă trădare a lui Hristos, o nouă răstignire a Domnului – numai că nu pe crucea cea de lemn, ci pe crucea de aur a umanismului papist. Și toate acestea sunt iad, iad, iad pentru sărmana ființă pămîntească ce se numește om. Acolo unde Îl înlocuiesc pe Dumnezeu-Omul Hristos cu omul, fie și cu cel numit infailibil, acolo se desparte trupul de Cap. Și

după cum din această pricină Biserica dispare de acolo, tot așa se pierde și ierarhia apostolească divino-umană și succesiunea apostolică sacramentală.” (*Biserica Ortodoxă și ecumenismul*, 2002)

Cucernicul Părinte Dumitru Stăniloae (+1993)

„Eu nu sunt pentru ecumenism; socotesc că ecumenismul este produsul masoneriei; iarăși vor să relativizeze credința adevărată. A avut dreptate Biserica zicînd că nu prea suntem uniți. Ecumenismul este pan-erezia timpului nostru. Biserica Romano-Catolică și Biserica Ortodoxă nu sunt două surori. Nu există decît un singur cap al Bisericii, Iisus Hristos. Nu poate exista decît un singur trup, adică o singură Biserică. Deci noțiunea de Biserici surori este improprie.

Au venit odată și aici, la un congres al ecumeniștilor. Și unul dintre reprezentanții lor a susținut ideile socialiste. Eu i-am combătut și vorbeam mereu de Hristos. Iar mă întrebau: „De ce tot vorbiți de Hristos? Aici este vorba de altceva, nu de Hristos”. S-au supărat teribil și, după ce am plecat, m-au criticat foarte tare pentru că vorbeam de Hristos și nu de probleme de-astea sociale. De ce să mai stau de vorbă cu ei care au făcut femeile preoți, sunt de acord cu homosexualii, nu se mai căsătoresc...” (*Ortodoxia și internaționalismul religios*, ed. Scara, 1999)

„Lupta catolicismului n-a avut o bază spirituală, creștină, așa cum a fost cea din Rusia sau cea de la noi. Ne acuză Todea că suntem Biserica trădătoare. Două mii de preoți

ortodocși au stat în închisoare. Eu am fost în închisoare și n-am văzut nici un preot unit. Toți s-au făcut ortodocși sau au intrat în diferite întreprinderi în care făceau pe turnătorii.” (*Omagii părintelui Dumitru Stăniloae, ed. MMB, 1994*)

„Caracteristica fundamentală a creștinismului, care constă în surparea zidului despărțitor dintre Dumnezeu și oameni (...) e înlăturată în **catolicism** într-o nouă formă. Sobornicitatea creștină, însăși Biserica, trupul tainic al lui Hristos, e desfăcută din îmbrățișarea iubirii atotprezente a lui Iisus Hristos și transformată într-o *societate pur laică*. (...) Iisus are o comunitate numai cu un anumit punct al spațiului și numai cu o persoană, cu papa în Vatican. (...) Tot ce contează e dependența juridică de o persoană omenească. Misticul e transformat în juridic, viața în Biserică devine o preocupare de bună și uniformă orânduială juridică. Cuvintele religioase nu mai exprimă de aceea nici ele misterul unor experiențe religioase directe, ci devin *termeni juridici și raționaliști, de precizări pozitivistice, pămîntești*.” (*Ortodoxie și românism, p.101*)

Părintele Cleopa Ilie
de la M-rea Sihăstria (+1998)

„Mi-au pus întrebări despre unitatea Bisericilor, că ei vor să unească Bisericile și să facă, precum a zis Mîntuitorul, o turmă și un păstor.

„Domnule director, i-am zis, biserica dumneavoastră, protestantismul, este suspendat în aer. N-are temelie! - Dar de ce, părinte?

- Unde vi-i Sfînta Tradiție? Unde-s Sfintele Canoane? Unde-i practica Bisericii de 2000 de ani? Ați desființat totul și acum vreți să vă apropiați de noi? Este imposibil! Noi de-abia avem puncte comune cu catolicii, darămite cu protestanții. Ei sunt la foarte mare distanță de noi, au numai două Taine, și acelea nu ca taine, ci numai ca simboluri: Botezul și Cina Domnului. La Cina Domnului fac o masa comemorativă cu pîine și cu vin în cinstea lui Hristos, dar nu mai cred că se preface pîinea și vinul în Trupul și Sîngele Domnului. N-am cînd să spun discuția de acolo că-i mult de spus.”

- Cum vedeți unirea Bisericilor? Părintele răspunde:

- Fraților, unirea Bisericii nu este lucru omenesc ci dumnezeiesc. Nu-i în puterea noastră. Iată cum văd eu: să punem post și rugăciune către Dumnezeu și cînd va veni Duhul Sfînt să ne găsească ca Sfinții Apostoli. Asta e lucrarea Duhului Sfînt. Iar dacă va veni Duhul Sfînt cînd îl cerem cu post și rugăciune, cînd va veni la toate mințile

arhieriei catolice și ortodocși, va fi aceeași gândire: Hai să ne unim că n-au fost la început două Biserici ci una singură. Deci asta să cerem de la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privințele. Iar dacă este vorba să se creadă, să se facă unitate de credință, atunci numai Domnul știe... noi, nu.

Ați văzut la primi voievozi creștini ai românilor, de când sunt cele trei țări române, Moldova, Muntenia și Ardealul, toți au fost ortodocși... Ștefan cel Mare nu a fost baptist! Mircea cel Bătrîn nu a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun nu a fost martorul lui Iehova; nebunii aștia au venit acum. Nici o sectă nu exista în țara noastră pe atunci. Aceștia vin din străinătate, plătiți de masoni, să ne strice dreapta credință și originea noastră de popor ortodox.

Să țineți credința care ați supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să țineți credința pe care o avem de două mii de ani! Nu vă luați după slugile satanei care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe proști și pe nelămuriți în credință, să rupă unitatea în sufletul poporului român și vor să facă cele mai mari erezii și nebunii în țara aceasta. Păziți-vă de aceștia! Au case de rugăciuni dar acolo e casa satanei.” (*Ortodoxia și internaționalismul religios, ed. Scara, 1999*)

Părintele Arhimandrit Arsenie Boca (+1989)

„Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhieriei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți ale celor șapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu!” (*Talanții împărăției*, p.197)

Arhimandit Gheorghios Kapsanis, Egumenul M-rii Grigoriu, Athos

„Ce este *ecumenicitatea*? Bisericile Ortodoxe din întreaga lume sunt organizate, din punct de vedere administrativ, în Biserici locale sub conducerea unor sinoade locale, respectiv patriarhii. Toate bisericile locale sunt organizate la rîndul lor sub forma unui sinod ecumenic din care fac parte reprezentanți ai tuturor Bisericilor Ortodoxe locale. Ce este *ecumenismul*? Ecumenismul în schimb, este o formă instituțională prin care, sub numele păcii și al unității, sunt adunate la un loc toate religiile lumii precum evrei, musulmani, budiști care nu cred în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, și unde se dezbat probleme economice, politice, sociale, culturale etc. Ecumenismul caută prin toate acestea să se impună ca noua religie a viitorului.

Cu certitudine, Biserica Ortodoxă este ecumenică adică sobornicească. Una este însă ecumenicitatea și alta este ecumenismul. **Biserica Ortodoxă este ecumenică, dar nu**

ecumenistă. Ea rămîne ecumenică atîta vreme cît nu cade în ispita ecumenismului. Ecumenicitatea constituie expresia deplinătății Bisericii și se propune și celorlalți, fără să se împartă sau să se ajusteze după concepțiile omenști. Așadar Biserica noastră Ortodoxă este ecumenică și deoarece întreaga lume are nevoie cu adevărat de ecumenicitatea ei, este necesar ca ea să se mențină ecumenică și să nu cadă în ecumenism. Iar aceasta nu numai pentru a-și păstra ecumenicitatea ei, ci și pentru a ajuta cu adevărat lumea.

Un rol important în mișcarea ecumenică îl are **teoria ramificațiilor** care este o **erezie eclesiologică** promovată în cercurile teologice așa-zis moderniste, a cărei esență este că toate confesiunile creștine existente în momentul actual sunt văzute ca ramuri egale ale unei singure Biserici a lui Hristos și care dețin în mod egal harul Sfântului Duh și Adevărul Divin. La baza acestei învățături eretice stă interpretarea incorectă a procedurilor canonice privind primirea în Biserică a ereticilor și schismaticilor." (*Ortodoxia și internaționalismul religios, ed. Scara, 1999*)

Cucernicul Părinte Gheorghe Calciu

„Înțelegerea ecumenică de unire și armonie a lumii este de fapt o formă a mișcărilor internaționaliste pe plan religios, în care se încearcă desființarea națiunilor, instituirea unor guverne mondiale, pe care nimeni nu le-a uns și care urmăresc doar gloria lor, buna lor viață și satisfacerea dorinței de a conduce popoarele.

Ecumenismul acesta este în sine o acțiune diabolică și sunt de acord cu unii teologi greci care spun că ecumenismul este cea mai mare erezie a secolului nostru. Am sperat că România va fi următoarea țară care va ieși din ecumenism." („Ziua” de București, 5 dec.1998, pg.8)

Mitropolitul Ierotei de Nafpaktos, Grecia

„Poate fi spus că de este o mare erezie astăzi, este așa-numita *erezie eclesiologică*, care se confruntă mai ales cu păstorii Bisericii. Este o mare confuzie astăzi despre ceea ce este Biserica și care sunt adevărații ei membri. Se confundă identitatea Bisericii cu alte tradiții umaniste și se gîndește că Biserica este fragmentată și despărțită, dar mai mult se ignoră singura cale de mîntuire a Bisericii. Papistașii nu au preoție nici taine. Vaticanul nu este biserică, ci un sistem politico-economic situat în afara Bisericii, iar papa cu toți „clericii” Vaticanului nu sunt urmași ai Apostolilor, nu au predania și succesiunea apostolică. Papistașii sunt francolatini, iar pe deasupra și eretici. Papismul se află în afara Bisericii, și pentru că în afara Bisericii nu există Taine, pentru aceasta clericii papistașilor și însuși papa, pentru noi ortodocșii, nu au preoție, adică au fost tăiați de la succesiunea apostolică.

Dacă se va pierde Crediința Ortodoxă, atunci nu va mai exista nici Biserică, nici Dumnezeuiasca Euharistie. Părinții Bisericii din veacul al VIII-lea observaseră că papismul, sub influența francilor, a schimbat teologia ortodoxă și astfel nu mai făcea parte din Biserica Ortodoxă care păzea în întregime adevărul revelat. De aceea, papa nu

mai era pomenit în Diptice.” (*Cugetul Bisericii Ortodoxe, Cap.I*)

**Cuviosul Ghenadie Scholarios,
Patriarhul Constantinopolului (sec.XV)**

„O grecilor (românilor, n.n.) vrednici de milă, de ce încă rătăciți și lepădînd orice nădejde în Dumnezeu căutați ajutorul francilor (Europei, n.n)? Cum de împreună cu întreaga Cetate, care curînd va cădea, pierdeți Ortodoxia voastră? Milostiv fii mie Dumnezeule! Aduc mărturie înaintea Ta că sunt nevinovat de această nelegiuire. O, bieții de voi care vedeți ce se-ntîmplă în jurul vostru și în vreme ce robia vă este tot mai aproape, vă lepădați de credința părinților voștri și primiți fărădelegea! Nu mă voi lepăda nicicînd de tine, iubită Ortodoxie, și n-am să te ascund Sfîntă Predanie, cîtă vreme duhul meu mai sălășluiește în trupul acesta.” (*Sinodul de la Ferrara-Florența, ed. Scara, 2002, p.161*)